

РЕШЕНИЕ

№ 1124

гр. Бургас, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов
Членове: Калина Ст. Пенева
Кремена Ил. Лазарова

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Росен Д. Парашкевов Въззивно гражданско
дело № 20232100501309 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от „Профи
Кредит България“ ЕООД, ЕИК 175074752, със седалище и адрес на
управление : гр. София, бул. „България“ № 49, бл. 53Е, вх. В, чрез юк. Георги
Пламенов Антонов против Решение № 1114/22.05.2023 г. по гр.д.№
6721/2022г. по описа на Районен съд – Бургас, с което съдът е отхвърлил
предявените от въззивника против Б. Ю. У., ЕГН *****, искове с правно
основание чл. 422, ал.1 от ГПК, вр. чл. 79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. чл. 240, ал.1
ЗЗД, вр. чл.9 ЗПК, за признаване за установено, че въззиваемата У. дължи на
въззивника сумата от 617.18 лв. - главница по Договор за револвиращ заем №
5001526490 от 14.05.2012 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано
от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед на парично
задължение № 1764 от 02.06.2022 г. по ч. гр. д. № 1562/2022 г. на БРС и иск с
правно основание чл. 79, ал.1, пр.1, вр. чл. 240, ал.1 от ЗЗД за осъждане на
ответницата Б. У. да заплати на ищеца сумата от 501,47 лв., представляваща
договорно възнаграждение дължимо по Договор за револвиращ заем №
5001526490, начислено за периода от 08.04.2015 г. до 08.10.2016 г.

Недоволство от така постановеното съдебно решение изразява

въззивната страна която го намира за неправилно. Счита, че в обжалваното решение изводите на съда, че въззиваемата има качеството на поръчител по договора за потребителски кредит са неправилни. Не е обсъден в цялост събраният доказателствен материал и неправилно е тълкувана волята на страните във връзка с поетата от ответника солидарно отговорност. Позовава се Общите условия на дружеството, които са неразделна част от сключения между страните договор. Посочва разпоредбите на чл.121-127 и 233 от ЗЗД във връзка с чл.304 от ТЗ. Позовава се на съдебна практика. Излага съображения. Моли за присъждане на разноски.

В срока предвиден в ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна Б. Ю. У., ЕГН: *****.

Жалбата е подадена в срока по чл.259 ГПК от легитимирано лице и е допустима.

Районен съд - Бургас е разгледал искове с правно основание чл.422, ал 1 от ГПК, вр. чл.79, ал.1,пр. 1, чл.240, ал.1 и 2 от ЗЗД, във връзка с чл.9 от ЗПК и чл. 86 от ЗЗД.

При извършена проверка по реда на чл.269 от ГПК, съдът намира постановения съдебен акт за валиден и допустим.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

Първоначално производството по делото е започнало по подадено от въззивника против Б. Ю. У., ЕГН: ***** и А. Й. И., ЕГН: ***** заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. Със заповед № 1664/02.06.2022 г. БРС по ч.гр.д. №1562/2022 г. е разпоредил длъжниците да платят по договор за потребителски кредит №5001526490 от 14.05.2012 г. солидарно сумата от по 308,59 лв. - главница, която е дължима до пълният предявен размер от 617,18 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, както и 41,38 лв. – част от разноските за заповедното производство. С разпореждане № 6484 от 02.06.2022 г. съдът е оставил без уважение заявлението на въззивното дружество за заплащане от длъжниците на сумата от 501,47 лв., представляваща договорно възнаграждение за периода 08.04.2015 г. – 08.10.2016 г. Последното е обжалвано пред БОС, който с определение № 1672/15.07.2022 г. по ч.гр.д. №1068/2022 г. е

потвърдил обжалваното разпореждане.

Видно от представените доказателства, препис от заповедта е връчен на въззиваемата на 08.08.2022 г., която в срока по чл.414 от ГПК е депозирала възражение срещу заповедта за изпълнение. Въззивното дружество е депозирало искова молба срещу Б. У., по която е образувано настоящото производство.

По делото е безспорно, че между „Профи Кредит България“ ЕООД, ЕИК 175074752 и Ю. Х. И., ЕГН: *****, в качеството ѝ на длъжник, и Б. Ю. У., в качеството ѝ на солидарен длъжник, е сключен Договор за револвиращ заем № 5001526490. Преведената сума е в размер на 850 лв., срокът на заема е 48 месеца, а размерът на дължимата вноска е 58 лв. В договора е посочено, че общото задължение възлиза на 2831,34 лв. при ГПР от 104,75 лв. и годишен лихвен процент от 78,19%, при лихвен процент на ден от 0,21%. Договорът за револвиращ заем е подписан при общи условия, които са неразделна част от договора, предадени са на длъжниците и последните са се подписали, че са се запознали с тяхното съдържание. Не се спори, че на 15.05.2012 г. уговорената сума от 850 лв. е преведена на кредитополучателката Ю. И. по банковата ѝ сметка. Също така е безспорно, че последното плащане по заема е от 03.08.2021 г., с което плащане е погасена 33-та по ред погасителна вноска за месец март 2015 г. и частично е погасена и 34-та вноска за месец април в размер на 30,69 лв. От извлечението представено от въззивника е видно, че до 03.08.2021 г. кредитополучателят е заплатил общо сумата от 1833,10 лв. и към момента дължи 1118,65 лв., като договорът е с краен падеж – 08.10.2016 г. Не се спори също така, че на 24.08.2013 г. заемателката Ю. И. е починала и видно от представеното удостоверение за наследници въззиваемата е нейна дъщеря, като освен нея наследници са А. Й. И., Н. А. Х. и А. Х. К..

Във въззивната жалба се излагат оплаквания за това, че районният съд неправилно е приложил закона, не се е съобразил с общите условия на договора и е приел, че посочената в договора въззиваема У. има качеството на поръчител, въпреки, че същата е съдлъжник по сключения договор за револвиращ кредит.

При така изяснената по делото фактическа обстановка съдът намира подадената въззивна жалба за неоснователна, което налага постановеното от

първоинстанционния съд решение да бъде потвърдено, но с други мотиви. Това е така, тъй като първоинстанционният съд е приел, че в случая разпоредбите на чл.121 – 127 от ЗЗД не намират приложение, а следва да се приложи режимът за поръчителство по смисъла на чл.138 и сл. от ЗЗД. Обосновал е тези си мотиви с обстоятелството, че между поръчителството и солидарните задължения основна разлика е обстоятелството, че отговорността на поръчителя има акцесорен характер. Счел е, че поръчителят е лице, което се задължава да отговаря за чужд дълг солидарно с длъжника на задължението към кредитора, а съдлъжникът е лице, което отговаря за собствен дълг солидарно с другия длъжник за едно тяхно общо задължение. Поради това е приел, че въззиваемата има качеството на поръчител по договор за кредит и прилагайки разпоредбата на чл.147 от ЗЗД е счел, че шестмесечният срок за предявяване на претенцията е изтекъл, поради което е отхвърлил претенцията.

Настоящата съдебна инстанция намира тези разсъждения за неточни. Действително, изложеното теоретично съвпада с приликите и разликите между двата института, но тълкувайки договора сключен между страните по силата на чл.20 от ЗЗД съдът намира, че в случая качеството на въззиваемата е на съдлъжник по договора, а не на поръчител. Това е така поради съдържанието на сключения договор и с оглед общите условия, които са неразделна част от договора. От съдържанието на клаузите на договора се установява, че волята на страните е въззиваемата У. да отговаря солидарно за връщането на заетата сума. На практика всеки един от длъжниците дължи една и съща сума към кредитора и по тази причина кредиторът може да претендира от всеки един от тях целия размер на задължението. Съдържанието на поетите задължения в чл.6, т.1 от Общите условия на договора и съгласието на кредитополучателя за връщане на отпуснатия заем сочат на това, че въззиваемата се е задължила солидарно с кредитополучателя да отговаря за една и съща престация към кредитора, като последният може да поиска изпълнение от всеки един от двамата съдлъжници. В този смисъл съдът намира мотивната част, досежно правилата на солидарна задълженост и института на поръчителството изложена от БРС, за неправилна. Същевременно обаче това обстоятелство не влияе на крайния извод на съда за недължимост на задължението. Това е така, тъй като договорът между страните е сключен на 14.05.2012 г., т.е. преди промените в Закона за

потребителския кредит от 2014 г. В този смисъл високият размер на ГПР – 112,14% не следва да бъде вземан предвид тъй като размерът му до 50% /петкратния размер на дължимата лихва/ съобразно чл.119 от ЗПК не води до нищожност на договора съгласно разпоредбата на чл.22 от ЗПК. Действително, за всички изброени в чл.22 от ЗПК изисквания следва да се прилага редакцията на закона към момента на сключване на договора. Първоинстанционният съд е съобразил разпоредбите на чл.10 ал.1, чл.11, ал.1, т. 7 – 12 и т.20 и чл.12, ал.1, т.7 – 9 от ЗПК, касаещи недействителността на сключения договор, но не е взел предвид обстоятелството, че уговореният годишен лихвен процент в размер на 78,19 лв. е твърде висок и е в противоречие с изискванията на добрите нрави. В този смисъл прекомерният размер на уговорената лихва накърнява добрите нрави и води до това, че подписаният договор е нищожен. При това положение дължими са само сумата за главница и лихвата върху нея. С оглед обстоятелството, че към момента по сключения договор заплатената сума до завеждане на делото е в размер на 1833,10 лв., следва да се приеме, че по договора за револвиращ кредит към момента са издължени както главницата, така и дължимите лихви, поради което претенцията за заплащане на главница и договорна лихва е неоснователна. Това налага обжалваното решение да бъде потвърдено.

По изложените съображения, БУРГАСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1114 от 22.05.2023 г. по гр.д. №6721/2022 г. по описа на Районен съд – Бургас.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____